

Bella Mafia

Lynda La Plante

Bella Mafia

Vertaald door Pieter Verhulst

SAGA Egmont

Bella Mafia

Vertaald door Pieter Verhulst

Originele titel *Bella Mafia*

Originele taal Engels

Eerste druk mei 2026

Copyright © 1990, 2026 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727202433 (POD paperback)

ISBN: 9788727202426 (e-book)

ISBN: 9788727202419 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Proloog

Om tien uur 's avonds, op de tweede dag na de schorsing van het grootste juridische proces in de geschiedenis van de strijd tegen de mafia, kreeg Giuliano Emanuel, een van de officieren van justitie, een telefoontje in zijn werkkamer. Hij werd opgebeld door Mario Domino, een man die lang geleden als advocaat al eens tegenover Emanuel had gestaan toen die nog maar kort voor justitie werkte.

Domino verkwistte geen tijd met beleefdheden. Hij kondigde aan dat hij een gesprek onder vier ogen met Emanuel wilde, en als dat onmiddellijk kon gebeuren, dan zou Emanuel daar zijn voordeel mee kunnen doen. 'Mijn auto staat voor je kantoor geparkeerd. Zeg alsjeblieft tegen de beveiligingsdienst dat je me verwacht.' De verbinding met de autotelefoon werd verbroken.

Langzaam legde Emanuel de hoorn neer. Hij kwam tot de conclusie dat hij geen keus had. Hij liet de bewakingsdienst weten wie hem zou komen bezoeken en ging weer achter zijn bureau zitten.

Het proces, bedoeld om definitief een einde te maken aan de wurggreep waarin de mafia het eiland Sicilië hield, werd al geschorst toen het amper begonnen was. Een open dossiermap op Emanuels bureau liet de gruwelijke reden daarvoor zien. Bovenop lag een politiefoto van Emanuels kroongetuige à charge. De man was vermoord. Het verminkte lichaam van Leonardo Cavataio had zijn uitwerking niet gemist. Na elkaar hadden de getuigen hun belastende verklaringen over de belangrijke gevangene, Don Paolo Carolla, weer herroepen of helemaal ingetrokken. En het openbaar ministerie was zich er goed van bewust dat veel andere getuigen uit de weg geruimd zouden kunnen worden, voordat Carolla op de beklagdenbank plaatsnam.

Domino stapte enkele minuten na zijn telefoontje de werkkamer binnen en de twee oude vrienden omhelsden elkaar ter begroeting. Domino liet de omhelzing wat langer duren, zodat hij Emanuel in het oor kon fluisteren: ‘Ik vertrouw je, Giuliano. En God verhoede dat je misbruik van mijn vertrouwen maakt.’

Nadat hij een drankje geweigerd had ging Domino zitten en opende zijn aktentas. ‘Het is uitermate belangrijk dat niemand ons gesprek afluistert.’

‘Mario, ik kan je garanderen dat je vrijuit kunt spreken. Dit kantoor wordt elke dag nauwkeurig gecontroleerd.’ Hij keek toe terwijl Domino een grote gele envelop uit zijn aktentas haalde, openmaakte en een foto omhoog hield.

‘Als je deze man herkent, knik dan alleen. Ik wil niet dat zijn naam genoemd wordt. Je weet het maar nooit.’

Toen Emanuel naar de foto keek, voelde hij een tinteling in zijn nek. Dat was het portret van Don Roberto Luciano, *il Papa* – de echte Grote Baas, een leider uit het verleden, toen de mafia nog werd gezien als een illegale organisatie van vooral arme mensen die

niet konden opkomen voor hun rechten. Hij was meer dan vijftig jaar betrokken geweest bij de organisatie, en niemand wist of hij daarin nog altijd actief was. Maar in Palermo werd zijn naam met ontzag uitgesproken.

Emanuel gaf de foto terug aan Domino en knikte. ‘Ik weet wie dit is.’

‘Hij is een goede vriend van mij, en ik heb zijn belangen dikwijls verdedigd. Hij wil een ontmoeting met je, hoewel hij zich bewust is van de gevaren die het voor zijn familie meebrengt als dat bekend wordt.’

Emanuel voelde dat zijn mond droog werd, en hij slikte. ‘Waarom wil deze cliënt van jou mij ontmoeten?’ vroeg hij.

‘Dat zal hij je zelf vertellen. Ik denk wel dat het verstandig is wanneer je uitgebreide veiligheidsmaatregelen voor hem en zijn familie neemt.’

Beide mannen schudden elkaar de hand, ter bezegeling van de afspraak. Domino's cliënt zou een voorstel doen voor de plaats van de ontmoeting. Emanuel zou een telefoontje krijgen, en moest de instructies strikt opvolgen. Als hij afweek van de afspraken, zou de ontmoeting niet doorgaan. Het telefoontje kwam twee dagen later. Emanuel moest onmiddellijk van huis vertrekken en met zijn auto naar een loods bij de havens rijden. Daar moest hij de auto laten stoppen en verder naar Pier 3 lopen, waar hij opgewacht zou worden. Alleen.

Emanuel gehoorzaamde. Met een gespannen gevoel in zijn maagstreek stond hij bijna een half uur lang te wachten op de pier. Eindelijk kwam een man die zich geluidloos bewoog uit het niets opdagen, en hij siste dat Emanuel hem moest volgen. Een tweede gedaante volgde hen. Een derde man stond op korte afstand bij een auto met draaiende motor te wachten.

Emanuel werd gefouilleerd voordat hij in de auto mocht stappen. Er werd niets gezegd tijdens de rit terug naar de stad.

Het kleine restaurant San Lorenzo leek gesloten. Op de parterre brandde geen licht. Emanuels zenuwen waren tot het uiterste gespannen, toen hij achter zijn twee begeleiders tussen twee rijen tafeltjes naar een toeg liep. De twee mannen deden een stap opzij en gebaarden dat hij de met linoleum beklede smalle traptreden moest beklimmen.

Een grijzende man van ergens in de zestig stond hem boven aan de trap op te wachten. Met een korte hoofdknik gebaarde de man dat Emanuel zijn beide handen omhoog moest steken, zodat hij hem kon fouilleren. Gerustgesteld wenkte hij Emanuel hem te volgen naar de volgende verdieping, en ze betraden een kleine, smaakvol ingerichte eetzaal. De wanden waren bedekt met rode gordijnen.

Er was niemand anders in deze ruimte aanwezig, maar de tafel was voor drie personen gedekt. De grijze man wees Emanuel zijn plaats, schonk een glas wijn voor hem in en verdween daarna. Een kwartier verstreek voordat Emanuel trage voetstappen op de trap hoorde. De deur werd geopend en Domino kwam binnen. Hij maakte een hoffelijke buiging naar Emanuel en ging zitten. Zonder een woord te spreken pakte hij de wijnfles op, bestudeerde het etiket en schonk zichzelf een glas in.

Op het moment dat het glas vol was, schoven de gordijnen open en een kelner kwam binnen met een dienblad vol zilveren schalen. Met precieze bewegingen plaatste hij het blad op een serveertafel. Emanuel keek op zijn horloge, toen naar Domino, en juist toen hij iets wilde zeggen bewogen de gordijnen weer en Don Roberto Luciano kwam binnen.

De foto had zijn uitstraling niet weten over te brengen: zelfs met zijn zeventig jaar was hij een indrukwekkende verschijning.

Hij was ruim een meter tachtig lang, een rijzige gestalte, en zijn witte haren omlijstten een gezicht met dikke oogleden en een wat hoekige neus.

De kelner haastte zich de camelkleurige overjas, die nonchalant over de schouders van Luciano was gedrapeerd, weg te nemen. Luciano was gekleed in een fletsbruin linnen kostuum, daaronder een crèmekleurig zijden overhemd, en een donkerblauwe zijden stropdas waarop een diamanten dasspeld glinsterde.

Luciano liep eerst naar Domino, legde beide handen op zijn schouders en kustte hem op de wang. Daarna wendde hij zich tot Emanuel en stak zijn rechterhand uit. Zijn handdruk was stevig.

Luciano leek te kijken of het menu de goedkeuring van Emanuel kon wegdragen. Terwijl ze aten van de verse pasta, gevuld met vis, mompelde Luciano dat het verrukkelijk smaakte. Tijdens de maaltijd werd er alleen hoffelijk geconverseerd. Luciano maakte Emanuel een compliment over de wijze waarop hij een aantal processen had afgewikkeld, daarna kwam een wederzijdse vriend van Luciano en Domino ter sprake, terwijl Emanuel het gezicht van *il Papa* aandachtig bekeek.

De grote sterke handen van Luciano bewogen bijna hypnotiserend. Aan de pink van zijn linkerhand droeg hij een ring met een blauwe edelsteen, waarin een gouden cirkel en een maan waren uitgesneden. De glanzende nagels van zijn handen waren recht afgeknipt. Dit waren niet de handen van een oude man.

Er werd cognac geserveerd in ballonglazen en er werden sigaren opgestoken terwijl de kelner achter de gordijnen verdween. Emanuel hoorde dat een deur in het slot viel. Hij verstrakte gealarmeerd, maar Luciano legde een geruststellende hand op zijn arm. ‘Dat is alleen uit voorzorg. Ik verontschuldigd me voor dit theatrale gedrag, maar zo voel ik me veiliger.’

De oude man die Emanuel op de trap gefouilleerd had kwam even de eetzaal binnen en knikte naar Luciano. Toen hij weer naar het trappehuis verdween werd ook deze deur vergrendeld.

Luciano haalde een zakhorloge te voorschijn en keek hoe laat het was. Daarna borg hij het horloge weer weg. Hij stond op van tafel en ging zitten in een gerieflijke fauteuil met een hoge rugleuning. Hij sloeg zijn benen over elkaar en leunde achterover in de rode fluwelen kussens.

‘Je zult wel een vermoeden hebben waarom ik deze ontmoeting heb gearrangeerd. Ik heb mij voorgenomen de belangrijkste getuige à charge te worden in het proces, op voorwaarde dat je mijn familie beschermt. Ze moeten een veilig adres krijgen, en gewapende lijfwachten. Je moet dat op erewoord beloven, voordat ik de verklaringen afleg die gegarandeerd het doodvonnis voor Paolo Carolla betekenen.’ Luciano zei het met de zelfverzekerdheid van iemand die eraan gewend is dat zijn bevelen worden opgevolgd.

Domino tikte de as van zijn sigaar. ‘Is het mogelijk die waarborgen te geven zonder dat de naam van mijn cliënt genoemd wordt? Het is absoluut noodzakelijk dat niemand zijn naam te horen krijgt voordat hij zijn verklaring in de rechtszaal aflegt. Dat is niet alleen ter bescherming van hem, maar ook voor jouw veiligheid. Kun jij dat in jouw positie regelen?’ Emanuel wist dat hij die belofte niet op eigen gezag kon doen, maar hij verklaarde plechtig dat alles wat er deze avond besproken werd geheim zou blijven. Hij kuchte om zijn samengeknepen keel wat te ontspannen voordat hij begon te spreken.

‘Signor Luciano, over die veiligheidswaarborgen voor u en uw familie zal onderhandeld moeten worden met de rechters en de leiding van de politie. Daarbij speelt de factor tijd een belangrijke

rol. Wanneer krijg ik de beschikking over de verklaringen die u wilt afleggen?’

Luciano lachte diep uit zijn keel en schudde zijn hoofd. ‘Dacht je dat ik documenten had? Dat ik schriftelijke bewijzen kon overleggen? Nee, nee, ik kan alleen spreken. De feiten zijn allemaal vastgelegd, en ze gaan terug tot het jaar 1928, maar niet op papier. Nee, alles zit hier, in mijn geheugen.’ Hij tikte met zijn wijsvinger op zijn slaap, en boog zich toen naar Emanuel. Er was opeens een kille ondertoon in zijn stem te horen. ‘Kom nou, waarde vriend, dacht je werkelijk dat ik belangrijke feiten op schrift had gesteld om mijn aanbod overtuigender te maken? Je zit naast een man die zeventig jaar oud is, maar als ik ooit aantekeningen had gemaakt, dan zou ik al jaren dood zijn.’

Emanuel drong aan. ‘U moet het vanuit mijn positie bekijken. Het openbaar ministerie zal toch tastbare bewijzen willen zien, voordat er geld beschikbaar wordt gesteld voor bewaking en lijfwachten, schuiladressen – en dat allemaal voor een getuige van wie ik de naam niet eens mag noemen.’ De donkere ogen lichtten even op, maar er verscheen een vaag glimlachje op Luciano’s gezicht. ‘Ik heb je Leonardo Cavataio als getuige gegeven. Maar als ik dezelfde bescherming kan verwachten die hij kreeg, dan gaat het niet door, waarde vriend.’

‘Dat was een ongelukkige samenloop.’

Luciano snoof verachtelijk en leunde verder naar voren. ‘Niemand kan in mijn villa doordringen, maar in de rechtszaal ben ik kwetsbaar. Tijdens mijn gesprekken met jou ben ik kwetsbaar. Leonardo Cavataio was de waardevolste getuige die je tegen Carolla had, maar je liet hem aflachten alsof hij een beest was. Mijn familie is mijn leven, mijn zonen zijn mijn eigen bloed. Zij zullen die bescherming nog meer nodig hebben dan ik zelf.’

Emanuel begon zenuwachtig te worden. ‘Dat begrijp ik, signore, maar u zult me iets moeten geven waaruit overduidelijk blijkt dat ik een getuige heb die het waard is beschermd te worden.’

Luciano sloot zijn ogen en dacht een ogenblik na. Toen leunde hij weer naar voren en sprak op gedempte toon. ‘Paolo Castellano, de leider van de familie Gambino, en zijn chauffeur Thomas Bilotti, werden doodgeschoten voor de ingang van Sparks Steak House in New York. Geen van beide mannen droeg een wapen. Castellano had ook geen lijfwachten. Maar tot dat moment was hij altijd beschermd geweest, en werd hij afgezonderd door zijn mensen. Hij verloor het zicht op de wereld, en begreep de wereld waarin hij opgegroeid was niet meer. Hij had geweigerd zijn distributiebedrijven voor levensmiddelen te laten gebruiken als dekmantel voor drugskoeriers. Hij was niet voorbereid op de risico’s van de drugstransporten, en de voornaamste importeur van heroïne in de Verenigde Staten was Paolo Carolla. Ik heb bewijzen waaruit blijkt dat Paolo Carolla de opdracht tot die moorden heeft gegeven.’ De ogen van Luciano hadden zich vernauwd tot spleetjes. Hij hield zijn hoofd scheef, alsof hij wilde zeggen: ‘Is dat genoeg?’

Maar Emanuel wist dat het niet genoeg was. Wat Luciano hem vertelde hadden zo veel anderen hem ook kunnen vertellen. Emanuel kwam overeind en ging naast de grote gecapitonneerde fauteuil staan. ‘Ik vrees dat het niet genoeg is om intensieve bescherming voor u te rechtvaardigen.’ Luciano keek naar hem op, en richtte zijn blik daarna op Domino. Na een korte pauze kwam hij ook overeind, en legde zijn grote hand op Emanuels schouder. De hand leek zwaar. Er viel een akelige stilte in de ruimte.

Emanuel was bang voor deze man, en toen de zware hand langzaam van zijn schouder werd gelicht, slikte hij moeizaam.

‘Leonardo Cavataio heeft bij jou een verklaring afgelegd in verband met de dood van een jonge Siciliaan. Cavataio was bereid in de rechtszaal te verschijnen en Paolo Carolla te noemen als opdrachtgever voor die moord.’ Luciano knipperde niet met zijn ogen. Zijn blik bleef strak gericht op Emanuel, toen hij fluisterde. ‘Die dode jongen was mijn oudste zoon.’

Nergens in de zachte, beschaafde stem van Don Roberto Luciano was een spoor te bekennen van wat hij werkelijk voelde. Hij sprak verder. ‘Welnu, mijn vriend, ik heb verder niets te zeggen. Jij moet een beslissing nemen. Je zei zelf dat de factor tijd erg belangrijk is. Dat moge zo zijn. Je behek twee weken de tijd. Ik zal wachten tot ik via Domino bericht krijg. Ik ben bezig met de voorbereidingen voor het huwelijk van mijn kleindochter, en dat huwelijk zal op veertien februari gesloten worden. Dus vandaag over twee weken. Voor het eerst sinds jaren zal de hele familie bijeenkomen – mijn zonen, en mijn kleinkinderen. Als je de bescherming die ik nodig heb kunt garanderen, dan zal het aanmerkelijk gemakkelijker voor mij zijn alle leden van mijn familie onder een dak bijeen te brengen. Dat mijn geliefde verwanten gevaar lopen is overduidelijk, en dat gevaar zal alleen maar groter worden wanneer ik inderdaad in de rechtszaal verschijn. Mijn zonen zullen mijn beslissing afkeuren, maar ik heb nu eenmaal een besluit genomen, en daar kom ik niet op terug. Bedankt voor je komst. Het was een aangename avond.’

De deur zwaaide open, zonder dat er een duidelijk teken gegeven was, en hij was verdwenen. Alleen de lichte geur van frisse aftershave bleef achter. Domino dronk zijn glas leeg. ‘Onderschat zijn aanbod niet. Je kunt geweldig carrière maken, met zijn medewerking. Je zult nog heel beroemd worden, of je uren zijn al geteld.’

Emanuel zei bits: ‘Hij eist bescherming voor zijn familie. Mijn God, en wie bewaakt mij? Er werd al verdomd moeilijk gedaan

toen ik twee lijfwachten vroeg. Het leek wel alsof ik om een privé-leger had gevraagd, en dat is precies wat Luciano nodig heeft: een leger.'

'Zorg er dan voor dat hij dat krijgt. En sta erop dat je zelf ook goed beschermd wordt, want ik waarschuw je dat hij geen dag meer leeft als uitlekt dat hij bereid is een belastende verklaring bij de rechter af te leggen. Geloof me, ik vind het eigenlijk dwaasheid.'

Allerlei gedachten tolden door Emanuels hoofd, maar hij moest nog een vraag aan Domino stellen. 'Waarom? Geef me een goede reden waarom hij dit doet?'

'Dat heeft hij je zelf verteld – vanwege zijn zoon. Hij doet het voor Michele Luciano.'

'Meen je dat serieus?'

Emanuel had niet verwacht dat Domino's wangen rood van ingehouden woede zouden kleuren.

'Paolo Carolla zorgde ervoor dat Michele Luciano heroïne kreeg toen de jongen in Amerika studeerde. En toen hij eenmaal verslaafd was geraakt, brachten ze hem als een lichamelijk wrak terug naar zijn vader die hem juist vereerde. Dat deed Carolla met een veelbelovende jongen, omdat zijn vader weigerde mee te werken aan de drugshandel.' Domino balde zijn hand tot een vuist. 'Maar de don gaf niet toe. Nu heb je het bewijs: de man die zojuist in deze kamer was, is een van de grootste en meest gerespecteerde exporteurs van goederen uit Sicilië, en hij heeft de prijs betaald. Hij betaalde met het leven van zijn zoon.'

Domino zweeg even, haalde een zijden zakdoek te voorschijn, en veegde zijn mond af voordat hij verder sprak. 'Michele *was* een kind van zijn vader en hij ging in de tegenaanval. Toen hij stierf had hij zijn verslaving overwonnen, maar de moordenaars gaven hem een injectie met een overdosis heroïne die voldoende was

om vijf paarden koud te maken. Zelfs dat was nog niet genoeg voor hen: ze martelden Michele, en zijn gezicht werd zo grondig tot moes geslagen dat de balsemers er niets gelijkends meer van konden maken. Don Roberto draagt dat allemaal in zijn hart mee: hij verwijt zichzelf dat hij schuldig is aan dat verminkte lichaam, en de vreselijke dingen die zijn knappe lievelingszoon werden aangedaan.'

Emanuel keek toe terwijl Domino met de zakdoek langs zijn ogen veegde. De oudere man vertelde over de tragedie alsof die gisteren had plaatsgevonden.

'Maar waarom heeft Luciano zo lang gewacht, als hij dat allemaal wist? Zijn zoon is toch al meer dan twintig jaar dood?'

Domino keek hem misprijzend aan. 'Omdat hij nog twee zonen heeft.'

'Dus nu, na al die jaren, is hij bereid zijn eigen veiligheid en die van zijn familie in de waagschaal te stellen. Dat begrijp ik niet.'

Domino borg de zakdoek weg en glimlachte. Maar zijn ogen waren ijskoud.

Jij bent niet een van ons, dus je kunt het ook niet begrijpen. Noem het wraak, noem het de afsluiting van een vendetta, maar ik garandeer je dat het doek voor Paolo Carolla valt, als Luciano werkelijk in de rechtszaal een verklaring aflegt. *Capito?*

Domino excuseerde zich en weer werd de deur op een ongeziene wenk geopend. De twee mannen die Emanuel hierheen hadden gebracht stonden op hem te wachten.

Toen Emanuel bij zijn appartement arriveerde, was een van zijn lijfwachten weer bezig de voordeur schoon te maken. Er waren rode vlekken op de poetsdoek waarmee de man over de deurpanelen veegde. Emanuel zuchtte. Een of twee keer per week werd een dode

kat met naar buiten puilende ingewanden bij de poten aan de deur vastgespijkerd, alsof het arme dier gekruisigd was.

‘Alweer een kat? Ze gaan er maar mee door, tot er geen enkele poes in deze buurt meer te vinden is.’

De bewaker haalde zijn schouders op. ‘Deze keer is het anders,’ zei hij. Emanuel keek op, zonder zelfs maar walging te voelen. ‘Is dat zo?’

‘Ja, dit was uw kat.’